

The National Interest: Spojené státy volají po Jaltě 2021

- CZ24 News | 13. října 2021

USA: V expertním americkém časopisu The National Interest vyšel článek:

Aby USA obstály proti Rusku a Číně, musí přistoupit na rozdělení sfér vlivu
<https://inosmi.ru/politic/20211012/250681327.html>

Globální rozdělení sfér vlivu mezi USA, Ruskem a Čínou může mít po vzoru Jaltské dohody tři velmocí z roku 1945 stejný úspěch pro celý svět i dnes.

Spojené státy v současné době čelí vážné hrozbě vedení války na dvou frontách současně s Ruskem a Čínou kvůli jejich rostoucí převaze nad USA v oblasti jaderných, elektromagnetických (EMP) a kybernetických zbraní. Navzdory prohlubujícímu se strategickému a vojenskému selhání USA mnozí, ne-li většina, amerických politiků i nadále věří, že Spojené státy jsou nejmocnější vojenskou velmocí na Zemi. Tato hluboce mylná představa způsobila, že zanedbali obnovu amerického jaderného arzenálu, vytvoření komplexního národního systému protiraketové obrany a systematické posilování národních energetických sítí USA, aby se díky tomu všemu předešlo katastrofickým důsledkům útoku na naši zemi ze strany Ruska nebo Číny. Američtí vůdci musí opustit své idealistické představy o bezpečném a zabezpečeném unipolárním světě, ve kterém jsou Spojené státy široce uznávány jako nejmocnější supervelmoc. Ve skutečnosti je všechno úplně jinak. Amerika nyní čelí stále těžším, omezenějším a komplikovanějším možnostem a zoufale potřebuje novou a perspektivní velkou strategii, která bude čelit, rozdělovat a ničit toto rostoucí spojení mezi dvěma jadernými velmocemi, Čínou a Ruskem.

Aby mohli američtí vůdci vyřešit toto bezprecedentní dilema národní bezpečnosti a zajistit přežití Ameriky, musí nahradit svoji hegemonii - zastaralou a neúspěšnou „skvělou“ strategii - konceptem „strategického omezení“ a udržení globální rovnováhy sil. Tato strategie „omezování“ zachrání cenné americké životy a americké národní zdroje spolu s omezenými vojenskými prostředky a přesměruje je na obranu základních životních zájmů USA. Sníží rizika zbytečné války s americkými protivníky jako jadernými velmocemi, což by na planetě vytvořilo bezpečnější, spolehlivější a doufejme i mírumilovnější situaci.

„Strategické omezení“ znamená, že žádná velká světová velmoc se nebude snažit ovládnout Evropu nebo severovýchodní Asii. Současně to donutí americké spojence nést hlavní břemeno zachování bezpečnosti ve svých regionech a spoléhat se na to, že místní síly vyváží regionální hegemony, jako je Rusko a Čína. Americké vojenské síly zůstanou rozmístěny „za horizontem“, a to buď ve vodách obklopujících USA, nebo na americkém území. Přitom se vyhnou dnešním pozicím předního nasazení, kde se vojenská přítomnost USA v podstatě stává „mostem“, který nás svádí k zapojení do zahraničních konfliktů, pokud dojde k agresi, ale ne natolik, aby ochránili spojence USA nebo dokonce zabránili takové agresi.

V souladu s tím by Spojené státy mohly stáhnout své vojenské síly z Evropy, Afriky a Asie, včetně Blízkého východu. Tím by se snížilo riziko vtažení USA do válek s velmocemi, které by mohly vystavit území USA jaderným nebo elektromagnetickým útokům. Také by to zadrželo invaze a okupace jiných zemí v rámci úsilí o změnu moci a budování nových států. Spojené státy vyšlou expediční síly pouze v případě, že budou země v jejich sféře vlivu nebo země, které jsou pro ně životně důležité, jako je západní Evropa a Japonsko, bezprostředně ohroženy nepřátelským útokem. Výjimkou může být

zachování omezeného počtu amerických vojáků. Tato teorie „strategického omezení“ není nová. Prosadili ji někteří prominentní američtí politologové jako John Mearsheimer, Stephen Walt, Robert Pape a Christopher Lane. Historická analýza navíc ukazuje, že většina velmocí, které se z různých důvodů dostaly do stavu hlubokého úpadku, přijala strategii „rozumné zdrženlivosti“ a byla zdatně úspěšnější než státy, které sledovaly jiné politické linie. Přijetí strategie vyvažování na moři by mohlo být doprovázeno pokračováním diplomatické „mírové ofenzívy“ USA a vyjednáváním dohody o globálních sférách vlivu, která chrání zásadní zájmy USA a odvrací rostoucí pravděpodobnost nezamýšlené a katastrofické války s Ruskem nebo Čínou. Poslední dohodu o rozdělení sfér vlivu podepsali na Jaltské konferenci v únoru 1945 prezident Franklin Delano Roosevelt, premiér Winston Churchill a sovětský diktátor Joseph Stalin. Ukázalo se, že byla po více než půl století úspěšná ve smyslu udržování míru mezi velmocemi v Evropě, částečně také proto, že Spojené státy si udržely „přibližnou“ jadernou paritu se Sovětským svazem po celou dobu studené války.

Globální rozdělení vlivových sfér mezi USA, Ruskem a Čínou může dnes celému světu přinést stejný úspěch. Ruský prezident Vladimir Putin opakovaně prohlásil, že jedním z jeho hlavních úkolů zahraniční politiky je uzavření „nových dohod z Jalty“. V takovém systému by byl svět rozdělen na regiony, z nichž každý by měl svého dominantního regionálního hegemonu, s hlavním cílem podporovat stabilitu a mír mezi velmocemi. Na základě takové dohody si Spojené státy zachovají největší sféru vlivu, včetně celé západní polokoule, západní Evropy, Japonska, Austrálie a Nového Zélandu, které zůstanou pod ochranou amerického jaderného deštníku. Ruská sféra vlivu bude zahrnovat bývalé sovětské republiky, Srbsko, Írán, Irák, Sýrii a Libyi. Čínskou sféru vlivu může tvořit Severní Korea, Tchaj-wan, Jihočínské moře, Pákistán, Afghánistán, čtyři „marxistické“ země v jihovýchodní Asii a asi půl tuctu afrických zemí, v jejichž čele v současnosti stojí pseudokomunističtí diktátoři. Pokud budou vedoucí představitelé USA s takovým plánem souhlasit a zaváží se neposílat americká vojska do východní Evropy – s výjimkou případu ruské agrese – pak by Rusko s ohledem na takové zajištění vojenské bezpečnosti podél své západní hranice, mohlo přeměřovat svoji pozornost na východ směrem k rostoucí hrozbě ze strany Číny.

Jak moudře řekl starověký čínský stratég Sun Tzu v *The Art of War*: „První věcí, kterou musíte ve válce udělat, je zaútočit na nepřítelovu strategii. A další velmi důležitou věcí je zničit nepřátelská spojení pomocí diplomacie.“ Spojené státy by dnes mohly dokonce souhlasit s vystoupením z NATO, které bude nadále fungovat spíše jako spojení vedené Evropou než USA, výměnou za vystoupení Ruska z jeho spojení s Čínou a ukončení veškeré čínsko-ruské vojenské a technické spolupráce. Taková komplexní dohoda by uznala a respektovala zásadní zájmy všech tří jaderných velmocí a vyřešila všechny hlavní nevyřešené spory. To by minimalizovalo potenciální rizika vojenských konfliktů v zájmu zachování míru mezi velmocemi.

Jak vysvětlil Graham Ellison ve svém článku o zahraničních záležitostech, zachování takového míru je pro národní bezpečnost USA zásadní:

I obyčejná válka, která se může změnit v jadernou, může vést ke katastrofě... V tomto ohledu budou američtí politici muset opustit své nedosažitelné sny o světech, jež si vysnili a přijmout fakt, že sféry vlivu zůstanou základem geopolitiky. Přijetí toho všeho bude nevyhnutelně zdoluhavý, kontroverzní a bolestivý proces. Může však také přinést vzlet strategické kreativity – příležitost dosáhnout něčeho menšího než zásadního přehodnocení koncepčního arzenálu národní bezpečnosti USA.

Rusko a Čína již mají své sféry vlivu, poznamenává Ellison, bez ohledu na to, zda jejich vůdci uznávají či neuznávají Spojené státy. Opakované americké vojenské vpády do těchto sfér vlivu po skončení studené války (především v rámci expanze NATO do východní Evropy obecně a zejména do pobaltských zemí) také vyprovokovaly Rusko a Čínu k užší unifikaci ve vojenské sféře.

Spojené státy mají bezpečnostní závazky s více než jednou pětinou všech zemí světa, takže jejich

vojenské síly jsou silně přetížené. K řešení tohoto problému by další životaschopnější a politicky přijatelnější alternativou komplexní dohody s Ruskem a Čínou pro Bidenovu administrativu bylo jednostranné stažení vyspělých amerických vojenských sil z východní Evropy, střední Asie, Blízkého východu a Jihočínského moře, Japonska a Korejského poloostrova... Vedoucí představitelé USA nadále věří, že čím více spojenců Spojené státy mají, tím bude země bezpečnější a jistější. Mnohem větší rizika však představují závazky vstoupit do konvenčních a případně i jaderných válek s Ruskem a Čínou o země, které pro Spojené státy nepředstavují zásadní národní zájmy a vytváří víc rizik, než výhod pro americkou národní bezpečnost. Bidenova administrativa musí podrobit všechny americké aliance analýze nákladů a přínosů, aby určila, které z nich posilují národní bezpečnost USA a které vystavují naši zemi zbytečnému riziku vtažení do konfliktů s velmocemi kvůli sekundárním zájmům. Amerika by se mohla vzdát svých závazků zajistit bezpečnost těch zemí, které takovým testem neprojdou.

V první řadě by vůdci USA měli okamžitě informovat Moskvu a Peking, že Amerika nebude zasahovat do nepřátelských akcí v jakýchkoli možných konfliktech ohledně Tchaj-wanu nebo bývalých sovětských republik (neboť je stejně nemožné všechny je ubránit), v zásadě upustit od budoucích vojenských intervencí USA v jejich sférách vlivu. Takovéto kroky by posílily národní bezpečnost USA a výrazně by snížily šance, že Rusko a Čína zaútočí na americké území tím, že by se snížil pocit ohrožení ze strany Moskvy a Pekingu. USA by zároveň mohly zvýšit pravděpodobnost třenic a neshod mezi Čínou a Ruskem a časem rozdělit a rozbit jejich potenciální spojenectví. Jak ukazují dějiny, Moskvu a Peking nic nespojuje více, než krátkozraké pokusy Ameriky promítnout svoji moc do východní Evropy a východní Asie společně s jejím úsilím stát se jedinou dominantní světovou supervelmocí. Kdyby Amerika nepodněcovala hněv Číny a Ruska, její historicky nepřátelský vztah s touto dvojicí by se mohl dávno urovnat.

Autorem článku je David Pine - bývalý americký armádní bojový a štábní důstojník s magisterským titulem ve studiích národní bezpečnosti z univerzity v Georgetownu. V současné době je zástupcem ředitele komise EMP Kongresu.

K vlastnímu časopisu The National Interest zdroj <http://inosmi.ru> poznamenává :

Americká politicko-vojenská analytická publikace The National Interest je dvouměsíčníkem a populárním webem, který vydává nevládní politologická organizace Center for National Interest (lépe známá jako Nixon Center-založil ji Richard Nixon 20. ledna 1994). Časopis je spojován s realistickou školou zahraniční politiky. Byl založen v roce 1985 Irvingem Kristolem. The National Interest se svým obsahem neomezuje pouze na diskusi o „zahraniční politice“ v užším technickém smyslu, ale upozorňuje na obecné myšlenky a na to, jak kulturní a sociální rozdíly, technologické inovace, historie a náboženství ovlivňují chování států...

Od července 2013 je šéfredaktor časopisu Jacob Heilbrunn.

Poradnímu sboru předsedá čestný předseda časopisu Henry Kissinger. Demetrius Simes a Paul J. Saunders představují pozici Associated Press... Redakční zásady publikace jsou založeny na následujících principech:

znalecká rada nezasahuje do textu znalecké práce, článek je přijat nebo odmítnut v plném rozsahu; u některých důležitých událostí zpravidla hned několik odborníků najednou nabízí k publikaci svůj analytický materiál a redaktori formou soutěže rozhodnou, který materiál lépe pokrývá dané téma/událost;

znalec musí prokázat svou odbornost zasláním životopisu s doložením svých pracovních zkušeností a souhlasit se zveřejněním jeho stručného shrnutí;

odborná rada zásadně odmítá ústní jednání s autory a analyzuje pouze článek nebo výhradně

písemné argumenty, které jej doprovázejí.
https://inosmi.ru/nationalinterest_org/

Dále už poznamenává @Taurus :

National Interest se neomezuje na „zahraniční politiku“ v užším smyslu vojenské technologie nebo diplomatického úsilí, ale také analyzuje jaké kulturní, sociální a ekonomické rozdíly, budoucí technologické inovace, dějiny a náboženství ovlivňují chování států. Jeden z pravidelných autorů publikace, Saul Bellow, obdržel Nobelovu cenu za literaturu za rozsáhlou humanitární analýzu mezinárodních problémů a nejvíce se proslavil svými publikacemi v Severním Irsku o důsledcích rozpadu SSSR.

Z výše uvedených skutečností, můžeme s jistotou říct, že časopis nejenže zveřejňuje názory odborníků v real politic, ale odráží i názory GP.

Informační nástrěl ze strany GP je uskutečněn, nyní je potřebný nějaký čas, aby ho americký establishment strávil a začal v tomto duchu jednat.

Přitom nikde není psáno, že představy GP o rozdělení sfér vlivu se realizují v plné míře. Procesy v globální politice nejsou statické, mění se, dá se říct, ze dne na den. Čím později USA začnou jednat o rozdělení sfér vlivu, tím budou horší jejich výchozí pozice. Mohou sice zaznamenat dílčí úspěchy (třeba volby v ČR nebo situace v Rakousku), ale národní síly v Evropě, které nás zajímají ze všeho nejvíce, také nespí a v souvislosti s energetickou krizí už i běžný občan si klade otázku, proč jsou uměle kladeny překážky k jejímu vyřešení ke spokojenosti občanů Evropy. Mainstream dlouho nevydrží udržovat lidi v iluzi, že za vše může Rusko. Lež má krátké nohy.

Další věcí, která bude mít vliv na uvažování východoevropských elit, je skutečnost, že se je USA opět snaží hodit přes palubu. A také na ně v plné míře dolehne hněv občanů za jejich rozhodování v zájmu cizí mocnosti (doufám, že to tady aspoň někteří z nich čtou). Protože, co si budeme povídat, i v tom článku je uvedeno, že USA nejsou přítomny v Evropě, aby hájily zájmy Evropanů, ale jen své vlastní.

Východoevropský prostor GP doporučuje USA opustit. Ne úplně, ideologický a ekonomický vliv se budou snažit udržet, ale i zde jejich síly výrazně slábnou. Ekonomický vliv bez zajištění energetické bezpečnosti je nemožné dlouhodobě udržet. A zde i v otázce jaderné energetiky USA tahají za kratší konec.

Centrem jejich zájmu se má stát Německo, kde GP doporučuje udržet omezený vojenský kontingent, což je pochopitelné, protože strategické spojení Německa a Ruska by znamenalo definitivní konec Anglosasů v Evropě. Ale uvidíme, nakolik jsou tyto plány realizovatelné a jak budou USA schopny překonávat množství podvodních kamenů, které je na této cestě čekají.

Každopádně, doporučením GP je zrušení NATO v té podobě, v jaké existuje a budování evropské bezpečnosti na jiných principech s podporou USA, které budou v nejbližším časovém horizontu v porovnání s Ruskem slabší stranou. Také uvidíme, nakolik se staré Evropě zalíbí výhledy stát v přední linii konfrontace s perspektivou odměny, že za to bude přeformátována v islámský chalífát. Afgánistán budiž varováním pro místní elitářské spolky. Ne pro každého se najde místo v zavazadlovém prostoru evakuačních vojenských letadel.

Další zajímavé doporučení autora článku: „Ruská sféra vlivu bude zahrnovat bývalé sovětské republiky, Srbsko, Írán, Irák, Sýrii a Libyi“ svědčí o velkém skluzu v plánech GP, jelikož Írán, jako plánované centrum koncentrace řízení posouvá do ruské sféry vlivu (zřejmě s představou, že v budoucnu se mu podaří tuto konfiguraci změnit).

Článek je vůbec zajímavý jako demonstrace skutečnosti, které plány GP dostávají trhliny a jak je

nucen manévrovat tváří v tvář probíhajícím procesům.

AUTOR: BOLETUS, Taurus

UVEŘEJNIL: <https://kob-forum.eu>